

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 376/2015-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti [REDAKČNÝ KOTIČKA], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1569/2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČNÝ KOTIČKA] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1569/2009 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1569/2009 konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 300 € (slovom tristo eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 533,58 € (slovom päťstotridsaťtri eur a päťdesiatosem centov), ktorú je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. Ivety Rajtákovcej, Štúrova 20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 376/2014-16 zo 16. septembra 2015 prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s'ťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1569/2009 (ďalej aj „namietané exekučné konanie“).

2. Z obsahu s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľke bolo doručené 16. júla 2010 upovedomenie o začatí exekúcie súdnym exekútorom voči nej, proti ktorému podala 26. júla 2010 (2. augusta 2010) námietky. Namietala v nich, že exekučný titul (platobný rozkaz) jej nebol nikdy doručený, a teda nemohol ani nadobudnúť právoplatnosť. Okresný súd (prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka) vydal 25. októbra 2010

uznesenie, ktorým zamietol námietky sťažovateľky. Proti uzneseniu podala sťažovateľka 10. novembra 2010 odvolanie. Napriek tomu, že o námietkach bol povinný rozhodnúť v lehote 60 dní, okresný súd jej právnej zástupkyňi až 20. mája 2015 doručil uznesenie zo 14. mája 2015, ktorým jej odvolaniu nevyhovel. Dňa 3. júna 2015 podala sťažovateľka návrh na zastavenie a odklad exekúcie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté.

3. Sťažovateľka v sťažnosti tiež uviedla, že okresný súd napriek tomu, že už v máji 2011 samotný oprávnený v namietanom exekučnom konaní navrhol okresnému súdu exekúciu zastaviť, o tomto návrhu tiež ešte nerozhodol. Vzhľadom na dĺžku tohto konania, ktorá je zjavne neprimeraná, je sťažovateľka toho názoru, že sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu nie je už účinným prostriedkom nápravy, preto ju nepodala.

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd v namietanom exekučnom konaní porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasne navrhuje ústavnému súdu, aby prikázal okresnému súdu konať v namietanom exekučnom konaní bez zbytočných prietahov, a domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a úhrady trov konania.

5. Predseda okresného súdu sa k sťažnosti sťažovateľky vyjadril podaniami sp. zn. 1SprV/275/2015 z 11. augusta 2015 a 27. októbra 2015, v ktorých okrem iného uviedol:

„Súd dňa 15. 7. 2009 poveril vykonaním exekúcie vo veci oprávneného

proti povinnej bytom

, o vymoženie 167,63 EUR s prísl. súdneho exekútora Mgr. Štefana Marčeka.

Dňa 24. 8. 2010 exekútor doručil súdu námietky povinnej proti exekúcií. Uznesením č. k. 37Er/1569/2009-40 zo dňa 25. 10. 2010 súd námietky povinnej proti exekúcií zamietol.

Dňa 15. 11. 2010 povinná doručila súdu odvolanie proti uzneseniu. O odvolaní

proti uzneseniu, ktoré vydal vyšší súdny úradník, rozhodol sudca uznesením č. k. 37Er/1569/2009-58 zo dňa 14. 5. 2015.

Dňa 4. 6. 2015 povinná doručila súdu návrh na zastavenie exekúcie. O tomto návrhu súd zatiaľ nerozhodol.

Keďže sudca rozhodol o odvolaní povinnej proti uzneseniu č. k. 37Er/1569/2009-40, ktoré vydal vyšší súdny úradník až 14. 5. 2015, t. j. po 4 rokoch a 7 mesiacoch, považujem túto lehotu aj vzhľadom na zaťaženosť súdu za neprimeranú...

Na Vašu žiadosť sp. zn. I. ÚS 376/2015-20 z 14. 10. 2015 o podanie informácie o vykonaných procesných úkonoch vo veci sp. zn. 37Er/1569/2009 od 11. 9. 2015 Vám oznamujem nasledovné:

V súdnom spise sp. zn. 37Er/1569/2009 sa nenachádza návrh oprávneného na zastavenie exekúcie z 9. 2. 2011, ktorý mal súdu postúpiť súdny exekútor Mgr. Štefan Marček dňa 10. 5. 2011.

Dňa 23. 10. 2015 boli fotokópie návrhov na zastavenie exekúcie postúpené do spisu sp.zn. 37Er/1569/2009 a ešte v tento deň sudkyňa dala pokyn vyžiadať si od súdneho exekútora kompletný spis sp. zn. EX 4717/09, aby o predmetných návrhoch mohol súd rozhodnúť...“

6. Sťažovateľka k vyjadreniam predsedu okresného súdu doručila ústavnému súdu 23. novembra 2015 toto vyjadrenie:

«Chronológia priebehu exekučného konania na Okresnom súde Košice I obsiahnutá vo vyjadrení Okresného súdu Košice I z 11. 8. 2015 zodpovedá priebehu konania, predovšetkým vo vzťahu k rozhodovaniu o námietkach sťažovateľky proti exekúcii.

Pokiaľ ide o vyjadrenie Okresného súdu Košice I z 27. 10. 2015, v ktorom tento uvádza, že sa v súdnom spise 37Er nenachádza návrh oprávneného na zastavenie exekúcie z 9. 2. 2011, ktorý mal postúpiť súdu súdny exekútor Mgr. Štefan Marček, dávam do pozornosti ústavnému súdu, že som spolu so sťažnosťou sťažovateľky predložila ústavnému súdu aj fotokópie návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie z 9. 2. 2011, postúpenie tohto návrhu súdnym exekútorom Mgr. Štefanom Marčekom a fotokópiu doručenky, z ktorej vyplýva, že písomnosť súdneho exekútora opatrená spisovou značkou, pod ktorou sa exekučné konanie viedlo u súdneho exekútora, ako aj označením obsahu

zásielky „návrh oprávneného na zastavenie exekúcie“, bola doručená Okresnému súdu Košice I dňa 10. 5. 2011.

Zásielku prevzal splnomocnenec s preukazom č. 2302/10.

Vzhľadom na uvedené, tvrdenia obsiahnuté vo vyjadrení zo dna 27. 10. 2015 teda nezbavujú Okresný súd Košice I zodpovednosti za to, že o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie doposiaľ (do dnešného dňa nebolo sťažovateľke doručené rozhodnutie o zastavení exekúcie) rozhodnuté.

Je pritom potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie o zastavení exekúcie v prípade návrhu na jej zastavenie podaného oprávneným je obligatónym.

Podľa ust. § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku – „Súd exekúciu zastaví, ak jej zastavenie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie“.

Sťažovateľka považuje postup súdu tak pri rozhodovaní o jej odvolaní proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o jej námietkach proti exekúcii, tak aj o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie, nielenže za porušenie jej namietaných práv, ale za taký postup, ktorý ju vystavil nielenže bez zákonného dôvodu, ale priamo v rozpore s ustanoveniami zákona neistote, ktorá ovplyvňovala niekoľko rokov jej život a doposiaľ je tejto neistote vystavená.

Predmetom (istinou) vymáhaným v exekučnom konaní je suma 167,63 €, ktorá je úročená úrokom z omeškania vo výške 17,6 %, teda za 5 rokov exekúcie uvedená suma vzrástla, len pokiaľ ide o úroky z istiny, o 88 %.

Sťažovateľka teda 5 rokov nevedela či nebude povinná zaplatiť sumu 167,63 €, ale aj sumu 1021,94 € vyčíslených v upovedomení o začatí exekúcie, teda sumu niekoľko násobne prevyšujúcu pôvodnú istinu.

Sťažovateľka je osobou, ktorá pracuje v zamestnaneckom pomere a úhrada takejto sumy by mala pre ňu vážne dôsledky. Z uvedených dôvodov vníma porušovanie namietaných práv osobitne citlivo.

Zdôrazňujúc, že už viac než 4,5 roka mohla byť táto neistota odstránená rozhodnutím o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie, považuje postup Okresného súdu Košice I za neospravedliteľný.

Sťažovateľka si zároveň uplatňuje a vyčísluje trovy konania vo výške 533,58 €, ktoré pozostávajú z úkonov právnych služieb:

01. 06. 2015 prevzatie a príprava zastupovania 177,86 €

18. 06. 2015 podanie sťažností 177,86 €

23. 11. 2015 vyjadrenie 177,86 €

(odmena za 1 úkon právnej služby (1/6 výp. základu § 11, ods. 3, Vyhlášky 655/2004 Z. z.) 139,83€ + režijný paušál vo výške 8,39 €, čo je spolu 148,22 € + 20 % DPH (29,64 €) - 177.86 €).»

7. Ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1569/2009.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky v namietanom exekučnom konaní (obdobne napr. I. ÚS 37/2014).

12.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že po právnej a ani skutkovej stránke nemožno rozhodovanie o návrhu na zastavenie a odklade exekúcie v rámci exekučného konania, ktoré patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, hodnotiť ako zložitú.

12.2 Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd pri preskúmaní spisu

okresného súdu sp. zn. 37 Er 1569/2009 nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k zbytočným priet'ahom v konaní, hoci na druhej strane na jej ťarchu možno pričítať, že od 15. novembra 2010, keď doručila okresnému súdu odvolanie proti jeho uzneseniu zamietnutí jej námietok proti exekúcii, prakticky až do 3. júna 2015, keď podala návrh na zastavenie a odklad exekúcie, sa o svoju vec vôbec nezaujíkala (*vigilantibus iura*), čo ústavný súd zohľadnil pri priznaní výšky finančného zadoš'účinenia.

12.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd preskúmal spis okresného súdu sp. zn. 37 Er 1569/2009 a zistil, že okresný súd bol nečinný od 25. októbra 2010, keď vydal (prostredníctvom súdneho úradníka) uznesenie, ktorým zamietol námietky sťažovateľky proti exekúcii, až do 14. mája 2015, keď o jej odvolaní rozhodol sudca okresného súdu (nečinnosť viac ako 54 mesiacov bez akejkoľvek zákonnej prekážky). Dňa 4. júna 2015 podala sťažovateľka návrh na zastavenie a odklad exekúcie, o ktorom tiež nebolo dosiaľ rozhodnuté. Navyše ústavný súd z príloh k sťažnosti zistil, že 9. februára 2011 oprávnený v exekučnom konaní podal na exekútorskom úrade návrh na zastavenie exekúcie proti povinnej sťažovateľke o vymoženie 167,63 € s prísl. a následne súdny exekútor 4. mája 2011 vo veci vedenej pod sp. zn. EX 4717/09 (k sp. zn. 17 Er 1569/2009, pozn.) postúpil tento návrh okresnému súdu (na doručenke je podpis splnomocneného zástupcu okresného súdu s dátumom 10. máj 2011). V spise okresného súdu sa však tieto podania nenachádzali a nie sú zaevidované, čo možno pripísať na ťarchu okresného súdu a jeho administratívy.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel ku záveru, že doterajším postupom okresného súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

14. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

15. V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v namietanom exekučnom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

16. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

17. Sťažovateľka žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodu, že celková doba konania o výkone rozhodnutia pred okresným súdom, ktorá uplynula od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, t. j. od 26. októbra 2009, *„hoci odpadli už všetky procesné dôvody na jej pokračovanie je neprimeraná, ničím neospravedlňiteľná a nezdôvodniteľná“*.

18. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy

priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu (bod 12.2), pričom zohľadnil aj okolnosť „čo je v hre“.

19. Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri body 6, 12.2 a 12.3) ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke aj finančné zadosťučinenie, a to v sume 300 €, ktoré je okresný súd povinný zaplatiť sťažovateľke v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 3 výroku nálezu).

20. Ústavný súd nevyhovel v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu 300 €. Zbral pritom do úvahy aj to, že na ochranu jej práv postačuje, že ústavný súd vo veci vyslovil porušenie jej označených práv, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priťahov a priznal aj trovy právneho zastúpenia v nemalej sume. Navyše mu nie je známy iný dôvod na ďalšie pokračovanie tohto exekučného konania so zbytočnými priťahmi, keďže z priložených listín a vyjadrení účastníkov je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie podala aj samotná oprávnená v tomto exekučnom konaní a okresný súd by mal na základe tohto nálezu ústavného súdu a jej návrhu, čo v najkratšej dobe rozhodnúť o zastavení exekúcie proti sťažovateľke. Ústavný súd sa tiež na základe už uvedeného nedomnieva, že sťažovateľke bola spôsobená taká závažná ujma, ako uviedla vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu jej právna zástupkyňa. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

21. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľke, ktorá bola vo veci namietaného porušenia práva úspešná, vznikli trovy konania z dôvodu

jej právneho zastúpenia advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou. Advokátka vykonala v roku 2015 tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie a podanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu. Odmena za jeden úkon právnych služieb v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov je 1/6 z výpočtového základu. Odmena za jeden právny úkon vykonaný v roku 2015 je 139,83 €, spolu s režijným paušálom 8,39 € predstavuje sumu 148,22 €. Odmena advokátke za 3 úkony právnych služieb a 3 x paušálna náhrada predstavuje sumu 444,66 €. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľky je aj platcom DPH, uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli teda priznané v celkovej sume 533,58 € (bod 4 výroku nálezu), ktorú je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

22. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2015